

DALLMAYR
Legendás hírnév

LISA GRAF

DALLMAYR

Legendás hírnév

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Lisa Graf: *DALLMAYR – Der Glanz eines neuen Ära*
First published in 2022 by Penguin Verlag,
an imprint of Penguin Random House Group

FORDÍTOTTA
Várnai Péter

SZERKESZTETTE
Winter Angéla

BORÍTÓTERV ÉS GRAFIKA
www.buerosude.de

ISBN 978-963-636-267-6

Minden jog fenntartva

© Lisa Graf 2022

© Penguin Verlag 2022

© Kossuth Kiadó 2024

© Hungarian translation Várnai Péter 2024

Borítóképek © Bridgeman Images, Lee Avison / Trevillion Images

1908

Therese nem hitt a természetfeletti jelenségekben. Nem érdekelte, hogy tizenharmadika péntekre vagy szombatra esik-e. Szívből sajnálta a fekete macskákat, mert egyesek félnek tőlük. Egy kakukk rikoltása hallatán még soha nem rázta meg az erszényét, mégsem fogyott el soha a pénze. Őszintén hitte, hogy az életben a szerencséje vagy a balszerencséje mindenkinek részben a saját kezében van, részben pedig a Teremtő irányítja. Abban azonban nem csupán hitt, hogy kifinomult érzékkel van megáldva a szerettei iránt, még ha épp nagyon távol vannak is tőle – megérzéseit már számtalanszor megtapasztalta.

Ma reggel az ébresztette fel, hogy az ablakának repült egy kismadár, talán veréb, cinke vagy vörösbegy. Rövid, tompa koppanás volt, nem túl hangos, de ahhoz elég, hogy ő felébredjen rá. Beletelt némi időbe,

amíg rájött, hol van, mert egy idegen városról álmodott, amelyben nem ismerte ki magát, és újra meg újra eltévedt. Lenézett az udvarra, de nem tudta kivenni, hogy fekszik-e ott egyáltalán valami. A madár vagy elszállt, vagy elkapta egy macska.

Therese épp vissza akart feküdni, amikor hirtelen a jóbarátja, von Poschinger jutott az eszébe. Nem is csak eszébe jutott, hanem úgy érezte, mintha valóban a közelében lenne, őt szólítaná, és azt várná, hogy végre felöltözzön.

– Michael? – suttogta bele a még borongós, nyirkos reggelbe.

A barátja mondani vagy mutatni akar neki valamit? Mint akkor, sok éve, amikor egyszer csak megjelent nála a csemegeboltban, és magával hívta. Sétálgattak az Óvárosban és a Viktualienmarkton, végül pedig Michael felvezette Theresét a Szent Péter-templom tornyába. Úgy álltak odafent, mint két szerelmes, miközben a várost és az Alpok délen fehérén csillogó csúcsait nézegették.

– Mi van veled, Michael...? – suttogta Therese.

A szíve gyorsabban és hevesen kezdett verni. Azonban nem saját magáért aggódott, hanem a barátjáért. Nem volt péntek és tizenharmadika, hanem kedd, 1908. február tizennyolcadika.

Amint a Miasszonyunk-templom órája elütötte a reggel nyolcat, Therese felvette a telefont. Csak a cselédlánnyal tudott beszélni, aki elmondta, hogy von Poschinger úr nem jött haza az éjjel. Mostanában gyakran alszik valamelyik vadászházában. Therese megkérdezte, hogy egyébként jól van-e az úr. Nem panaszkodik, válaszolta a lány. Therese tudni akarta, miért kellene a barátjának panaszkodnia. Azt kellett hallania, hogy von Poschingert néhány hete szélütés érte. Szerencsére csak könnyű, és a felépülése óta sok időt tölt kint a természetben. Therese felháborodottan rárivallt a lányra, akit Ellynek, Emmynek vagy Evinek hívtak, hogy neki miért nem szóltak erről. Von Poschinger úr nem akarta, hangzott a válasz. Therese ezt még aggasztóbbnak találta, és bejelentette a látogatását a következő hét végére.

Michael von Poschinger az évszak ellenére a kétüléssel, félfödeles fogatával ment Thereséért a vasúthoz. A két fekete ló fényesre volt csutakolva, és ezüstveretes zablát viselt a nagyra becsült vendég fogadására. Az orrllyukaikból kiáramló levegő valósággal gőzölgött.

Therese barátja megviseltnek tűnt, a mozdulatai lassabbak lettek. Igazából nem is lassabbak, hanem fáradtak, és a haja is minden színét elvesztette.

– Mások időskorukra megkopaszodnak, te megszőke lettél – tréfálkozott Therese.

– Igen, világosszőke.

A férfi elvigyorodott, és Theresének feltűnt, hogy a szeme köré mély ráncok vésődtek.

– Nem gondoltam volna, hogy fogattal jössz, ráadásul ebben a februári hidegben – mondta. – Feltételeztem, hogy neked már van automobilod.

– Tudod, láttam azokat a motoros kocsikat, ahogy szikráznak, durrognak és búzt eresztenek. Az ilyen hidegben pedig akadozik a motorjuk, vagy be sem indul, bármeddig kurblizzák is. Nekem az túl fárasztó. Már egyébként sem kell sietnem, ha egyik helyről a másikra akarok menni. Oda, ahol lenni szeretek, kint az erdőn, a tisztásomon, ahonnan egészen a Cseh-erdőig ellátok, télen amúgy sem jutnék el egy benzines járművel. A lovaimnak az sokkal jobban megy. Ők ráadásul a csodás természet részei is, ami nekem nagyon sokat jelent, sőt majdnem mindent.

Therese felült a férfi mellé a bakra, és bebugyolálta magát az odakészített gyapjútakarókba. A barátja elgondolkodón megrántotta a gyeplőt, és a lovai azonnal engedelmeskedtek. Theresének úgy tűnt, mintha

a férfi elfelejtette volna, hogy ő mellette ül. Az arca falfehér volt, és kimerültnek látszott. Therese szíve elnehezült.

Michael kihajtott vele Theresienthalból, egyre távolabb kerültek a gyárától, a kastélyától, minden emberi hajléktól. Földutakon mentek a jelenlegi lakóhelyére, az erdő mélyén, egy tisztáson álló vadászházhoz, amelyben a sötét faburkolatú falakat trófeák meg agancsok díszítették, és a zöld cserépkályhában még volt egy kevés parázs. Itt láthatóan személyzet nélkül élt.

– Már sok mindenre nincs szükségem... – mondta Michael.

Ebédelni visszahajtottak Oberfrauenauba. A családja nemesi kastélyának kocsifelhajtójánál, a szökőkutas rotundánál Poschinger hirtelen a melléhez kapott, és kicsúszott a kezéből a gyepelő. Theresének sikerült elkapnia, és megállította a lovakat. A barátja feje közben az ő vállára csuklott. Therese elnézett a ház felé, hogy kiderüljön, odabentről meglátta-e valaki a közeledő fogatot. A kastélyban azonban semmi sem mozdult, nagy-nagy csend volt. Az udvaron a szökőkutat télre deszkákkal fedték le, a virágágyásokat vastag hóréteg borította. Egy kopasz bükkfáról egy varjú szállt fel hangtalanul. Therese megborzongott.

– Michael – suttozta.

Két keze közé fogta a barátja fejét, és az ölébe fektette. A férfi elmosolyodott, de a szemét nem nyitotta ki. Therese gyorsan letörölte egy kibuggyanó könnyecseptet az arcáról, mielőtt az Michael arcára hullott volna.

– Végre eljöttél hozzám – sóhajtotta a férfi. – Nagyon sokáig kellett...

– Csitt! – mondta Therese.

– Nagyon sokáig kellett várnom rád.

Therese felnézett a hidegkék mennyboltra, mintha odafent történnie kellene valaminek, most azonnal, mielőtt még késő lesz.

Azonban semmi sem történt. Therese megsimogatta a barátja fejét, a hegyes és kicsi orrát, az arcát, a sápadt ajkát.

– Micsoda... boldogság – Michael ajka ezeket a szavakat formálta meg utoljára. A feje oldalra billent, amikor Therese elvette a kezét, hogy letörölje a könnyeit.

Furcsa koreográfiát követve kinyílt és becsukódott a súlyos bejárati ajtó, miután a szolgáló, Emmy vagy Elly kinézett rajta. Valamivel később futva jött a fogathoz két szolgálóval, hogy bevigyék a házba az uraság ernyedte testét. Egy másik szolgáló gondjaiba vette a lovakat, miközben Therese merev háttal leszállt a fogatról. Nagyon öregnek, szinte matrónának érezte ma-

gát. Az első tükörbe, amely előtt az előcsarnokban elhaladt, alig mert belenézni. Félt, hogy a haja egyik pillanatról a másikra hófehér lett, mint a szeretett és immár halott barátjáé.

Nem Draxenberger mérnököt kísérte az ajtóhoz a férje? Balbina megvárta, hogy Ernst elbúcsúzzon a vendégtől.

– Miért járt nálunk a mérnök úr? – kérdezte, miután a férje a kezében egy papírtekerccsel visszajött.

– Csak kiszámoltattam vele, mennyibe kerülne, ha modern, meleg vizes központi fűtést szereltetnénk be.

– Központi fűtést?

– Fantasztikus lenne, nem? – Ernst izgatottnak tűnt az ötlettől. – Nálunk lenne először ilyen fűtés itt, a kikötőben. Ezzel valóban jól szituált, pénzes vendégeket szerezhetnénk. Még télen is.

– Persze, mert akkor az árakat is emelnünk kellene – mondta Balbina nem minden gúny nélkül. – Az olyan fűtés biztosan nagyon sokba kerül.

– Ez megtérülő beruházás – állította Ernst. – Ebben egészen biztos vagyok.

– Mutasd a terveket! – sürgette Balbina.

Leültek egy szabad asztalhoz az étteremben. Délután volt, néhány vendég kávézott, egy hölgy a lányával a süteményes büfénél állt. A szőke lány, akinek a tincsei kifelé voltak bodorítva, egyszerűen nem tudott választani a meggyes rétes és a málnatorta között. Ernst széttekert egy pergamenpapírt a Hotel Krüger emeleteinek az alaprajzaival. Balbina a szája elé kapta a kezét.

– Mi bajod? – kérdezte a férje aggódón.

– A csöveket minden szobán keresztül kell vezetni – hebegte Balbina. – Így egy teljes szezonra bezárhatunk, Ernst. Hogy lehetne másként? A szálloda egyetlen építési terület lesz, kosz, mocsok mindenütt, és minden tönkremegy, a padlók...

– Nyugodj meg! Haladhatunk emeletről emeletre, nem kell mindent egyszerre megcsinálni. És mindig télen végeztetnék a munkákat, amikor amúgy is kevés vendégünk van, vagy egyáltalán nincs.

– Az ég szerelmére, nem! – nyögött fel Balbina. – Ez képtelenség. Utána mindent fel kell újítanod, a padlókat, a falakat... Nem, én ezt nem akarom, Ernst! A vendégek eddig sem tartottak rá igényt.

– Ne izgasd fel magad, Balbina! Még semmi sem dőlt el. Ezek csak tervrajzok, a munkákat bármikor elvégeztethetjük.

Ernst jelezte a pincérnek, hogy hozzon nekik kávé.

– Minden úgy jó, ahogy van – kötötte Balbina az ebet a karóhoz.

Elborzasztotta a gondolat, hogy mindent fel kell forgatni, majd helyreállítani, ráadásul a magas költségek miatt ismét adósságokba verik magukat. Csak két éve újíttatták fel a homlokzatot, és valamikor a tetőt is újra kell burkolni. Balbina időnként egy feneketlen hordónak érezte a szállodájukat, amelyből örökösen elfolynak a bevételek.

Egyszer csak felállt egy vendég, aki eddig nekik háttal ült az ablaknál, és az asztalukhoz lépett.

– Jó napot, hölgyem, uram! – mondta, és kissé meghajtotta magát.

Balbina azonnal felismerte.

– Max bácsi! – kiáltotta. – Hogy kerülsz te ide?

– Nyaralok – válaszolta a férfi –, a Hotel Krügerben. Szép ez a hely. Engedelmével, Randlkofer – fordult Balbina férjéhez.

– Randlkofer úr, persze, találkoztunk a Goldachbirtokon. Krüger.

Ernst kezét szorította Maxszal.

– Örvendek. Mik ezek? Tervek a szállodához?

Max már tanulmányozni kezdte az asztalon fekvő rajzot, mielőtt még Balbina összetekerhette volna.

– Központi fűtés a következő célkitűzés. Haladni kell a korrall – mondta Ernst.

– Feltétlenül – helyeselt neki Max –, bár nem lesz olcsó multság.

– Nos, ha takarékoskodni akarsz, mindent úgy kell hagynod, ahogy van – válaszolta Ernst. – Kérdés azonban, hogy az megéri-e, és nem lesz-e egyszer túl késő. – Az érvek, amelyeket Ernst sorolt, úgy gördültek Balbina felé, mint a biliárdgolyók. – Ha ezzel az újítással elsőként leszünk a kikötőben, luxusszállodaként az árakat is jócskán megemelhetjük, és mégis sok vendégünk lesz. Ha viszont túl sokáig várunk, csökkentenünk kell az árakat, és továbbra is cipőügynökök meg átlagos jövedelmű emberek vesznek ki nálunk szobát. A fejlesztés azonban előbb-utóbb mindenképpen elkerülhetetlen lesz. Ötödikként vagy tizedikként viszont már nem emelhetjük az árakat. Ráadásul a vendégek is egyre igényesebbek lesznek.

– Nekem mondja? – Max körbenézett. – Hol van a leányuk? Nem láttam, amióta itt vagyok.

– Néhány napot a nagyszülőknél tölt a szünidőben – válaszolta Balbina.

– Telefonon keresik, Krüger úr – lépett az asztalukhoz a könyvelő.

– Elnézését kérem – köszönt el Ernst a vendégtől.

Max nem kért engedélyt arra, hogy helyet foglalhasson, egyszerűen csak leült Balbina mellé, és sört

rendelt magának. Minden bevezető nélkül egyenesen a lényegre tért:

– Amióta a Goldach-birtokon elmondtad, hogy Anton lánya vagy, nem hagy nyugodni a dolog. Képzelheted, mennyire megdöbbsentem.

– De nem ezért jöttél ide.

– Nem. Figyelj, természetesen érdeklődtem! Már ne haragudj, de ez a történet hajmeresztő. Én nem tudtam róla, és a sógornőm sem tartotta szükségesnek, hogy elmondja neked az igazságot. Az apád végtere is a bátyám volt, akivel együtt nőttem fel. Soha nem voltak titkaink egymás előtt. Biztosan a hatalmaskodó felesége miatt titkolta el előtted, sőt még előttem is.

– Érdeklődtél? – kérdezte Balbina.

– Pontosan. Röviden szólva, jogászhoz fordultam tanácsért. A születési anyakönyvbe Antont jegyezték be apádként.

Balbina szíve a torkában vert. Ki jegyeztethette be őt? Maga Anton? Aligha. Therese néni?

– Ezért pedig te követelheted az örökségedet Therésétől – folytatta Max. – És miért ne tennéd meg most, amikor éppen nagy szükségetek van pénzre?

Balbina a nagybátyját méregette. Azt, hogy nyaralni jött a Boden-tóhoz, vele nem tudta elhíttetni. Biztos volt benne, hogy valami rosszban sántikál.

– Miért érdekel ez téged? – kérdezte rá egyenesen.

– Ahogy már mondtam, egyszerűen nem hagyott nyugodni a dolog, Albina. Sejtelmem sem volt, hogy családi kapcsolat van közöttünk, amíg te nem mondtad el. Tudod, hogy nekem közelebbi rokonom vagy, mint Theresének? Az unokahúgom vagy, én pedig a vér szerinti nagybátyád, nem csak valaki, akit bácsinak nevezel, mint eddig hittem.

– És ezért elutaztál ide?

Balbina bizalmatlansága nem oszlott el.

– Figyelj, javasolnék neked valamit. Követeld a részedet az üzletből, az téged ugyanúgy megillet, mint Anton többi gyerekeit. Talán nem ugyanakkora rész, ez jogértelmezés kérdése, erről majd egy bíró dönt. Ha azonban pénzre van szükséged, például a központi fűtésre vagy más felújításokra a szállodában, egyszerűen fizettesd ki a részedet az üzletből! Amúgy is Lindauban maradsz a családdal, és nem akarsz visszamenni Münchenbe.

Balbina tátott szájjal meredt a férjira.

– A részem az üzletből? Hogy képzeled ezt? Therese néni éppen bővíteni akarja a boltot, és a Goldach-birtok is kiépülőben van. Honnan venné most a pénzt arra, hogy kifizessen engem?

– Akkor hitelt kell felvennie – söpörte le Max az asztalról a problémát. – Vagy...

– Vagy mi? – kérdezte Balbina. – Most már kíváncsi vagyok.

– Vagy én átvállalom az örökrészedet, és kifizetlek Therese helyett.

– Átvállalod? Ez azt jelenti, hogy bevásárolod veled magad a Dallmayrba?

– Miért ne?

– Megteheted azt egyáltalán? – kérdezte Balbina.

– Úgy értem, megengedheted magadnak anyagilag?

– Jól gazdálkodtam – állította Max –, jó áron eladtam egy telket Alsó-Bajorországban, és tudom, hogyan juthatok pénzhez. És azt most egyszerűen felajánlom neked.

Balbina ivott egy korty kávé, és kinézett az ablakon. A kikötőbe éppen befutott a romanshorni délutáni hajó. Úgy tűnhetett, komolyan elgondolkodik Max ajánlatán, csak a csészéje csörrent meg kissé hangosan, amikor letette.

– Az mesés lenne neked, igaz, Max bácsi? Anton halála óta másra sem gondolsz, csak arra, hogyan szerezz tulajdonrészt az üzletben – mondta, és nagyon halkán beszélt.

– Nem erről van szó – állította Max. – Máshová is befektethetem a pénzem, nem csak a Dallmayrba. Másoknak is vannak jól menő cégei, amelyek talán még jövedelmezőbbek is. München robbanásszerűen

bővül új épületekkel, rengeteg az induló vállalkozás, és mindenhol igény mutatkozik tőkére.

Balbina bólított. Egyenesen Maxra nézett, sokatmondó, kissé megvető pillantással. Ismerte a nagybátyját, talán jobban, mint ahogy azt a férfi el tudta képzelni. Amióta fiatal lány korában zaklatni és tapogatni próbálta őt, mindig kitért az útjából, de a távolból szemmel tartotta. Előbb utána koslatott, aztán pedig tolvajnak és hazugnak nevezte, amikor meglátta rajta a nyakéket, amelyet Anton megbízásából ő vásárolt Heiden udvari ékszerésznél. Max számára azonnal egyértelmű volt, hogy Balbina jogtalanul kaparintotta meg. Most gondolni sem akart azokra a rossz élményekre. *Ne nézz vissza!* – biztatta magát. Ma már felnőtt nő, és túl okos ahhoz, hogy bárki is átverhesse. Lindauban él, családjában, Max pedig eljött hozzá, és üzletet ajánl neki. Balbina felindult volt, de ezt igyekezett leplezni.

– Megfontolom az ajánlatodat – mondta, mint egy tapasztalt üzletasszony, és felállt. – Most pedig, ha megbocsátasz, ma még sok dolgom van. További szép délutánt! A söröd természetesen a ház ajándéka – tette hozzá, és ezt a pincérnek is jelezte.

Max összezavarodott. Sietve felállt, és az állát dörzsölgetve tűnődően nézett Balbina után.

Sietve orvosért küldtek, az azonban már csak azt erősíthette meg, hogy von Poschinger úr elhalálozott. Mielőtt megérkeztek az „intézettől” az urak, akik a házban a holttestet előkészítették a felravatalozásra, elmentek az üveggyárba az elhunyt unokaöccséért, Egonért. Valóságos óriás volt, vörös hajú, és nagyon hasonlított a néhai nagynénjére, Henriettére.

Therese részvétet nyilvánított neki. A látogatásai során egyszer-kétszer találkoztak. Miközben Michael von Poschinger gyárosból lett kastélytulajdonosként, az ismaningi lápi vasút megépítőjeként és a Zengermoos-birtok uraként a legkülönbélebb területeken tevékenykedett, az unokaöccse üveggyártással és a fél világon való értékesítésével foglalkozott. Nagyon közel állt a nagynénjéhez, akire külsőleg és a személyiségében is nagyon hasonlított, sokkal jobban, mint a saját édesanyjára. A nagybátyja halála elszomorította, de nem rázta meg különösebben.

– A bácsikám egészsége nagyon megromlott az utóbbi hónapokban – mondta Theresének, mintha magyarázni akarná a higgadtságát. – Köszönöm, hogy mellette volt. Megkínálhatom valamivel?

Miután megittak egy erős kávé egy korty gyümölcs-pálinkával a vérkeringés javítása érdekében, Egon közölte Theresével, hogy mutatni szeretne neki valamit. Kocsival a theresienthali üveggyár közelében

álló kis kastélyhoz mentek, és ott felcaplattak a toronyszobába, ami a haláláig Henriette birodalma volt. Festőállványok, ecsetek és vizesedények álltak benne, a levegőben olajfesték és terpentín szaga terjengett – ahogyan az egy festő műtermében lenni szokott.

– Kegyed talán jobb barátja és bajtársa volt a nagybátyámnak, mint a nagynéném a feleségeként valaha is – mondta Egon. – A vállalkozó bácsikám átvette az üvegyárat, ahogy az ember átvesz egy régi házat, amelyet megörökölt. A nagynéném azonban a gyárnak, az üvegnek élt. Ízig-vérig művész volt.

Therese leereszkedett egy padra, és Henriette von Poschinger birodalmát nézegette, amelyről semmit sem tudott. Michael soha nem mesélt neki róla.

– A nénikém úgy gondolta, hogy őt és a bácsikámat a szerelem hozta össze – folytatta Egon. – Pedig inkább a pénz tette. A pénz köztudottan mindig pénzzel társul, a mi köreinkben legalábbis. A bácsikám meg akarta kapni a nagyapám, vagyis a nagynéném apjának a gyárát. Nem volt azonban szabad tőkéje, mert éppen saját gyárat alapított, ráadásul a leendő apósa versenytársa volt. Így aztán elvette a gyáros lányát, Henriettét.

Ez keserűen hangzott, és Therese szíve elszorult.

– Nem tudom, nem követ-e el igazságtalanságot Michaellel szemben – mondta Egonnak. – Őt már nem kérdezhetjük meg erről.

– Igaza van, elnézését kérem. Nem kellene így beszélnem róla. Éppen most, és éppen kegyeddel, aki igaz barátja volt.

– A szavaiból azt veszem ki, Egon, hogy maga is nagyon közel állt hozzá. Sajnálatos, hogy Henriette korán meghalt. Én viszont ma a legjobb barátomat veszítettem el.

Therese zsebkendőjét húzta elő a blúza ujjából, és hangosan kifújta az orrát. A toronyszobából le lehetett látni a gyár épületeire. Mögötte a Bajor-erdő hófödte dombjai húzódtak kelet felé. Egy vitrinben szépséges üvegserlegek álltak: színes kupák szecessziós díszítéssel, zöld és kék szőlőindákkal, madarakkal, tarka virágokkal, sőt halakkal.

– Ki festette meg ezeket az üvegeket? – kérdezte Therese.

– Henriette – válaszolta Egon.

– Csoda szépek.

– Lehet, hogy egyszer majd múzeumot rendezek be a nagynéném egykori helyiségeiben – mondta Egon.

– Szép emlékhely lenne – jegyezte meg Therese.

Az ő emlékeihez Michael Poschingerről nem volt szükség múzeumra. A szívében fogja őrizni, amíg csak él. A sors elragadta tőle a legjobb barátját, aki mellette állt, támogatta és néha az utolsó pillanatban még a hurokból is segítette kihúznia a fejét. Theresének eszébe

jutott a tervezett új épülete, és azon a csúf gondolaton kapta magát, hogy most már nincs, aki szót emelhetne az érdekében a Vereinsbank felügyelőbizottságában. Poschinger bizalmasa, Friedrich Volz sem dolgozik már a banknál, mert nyugdíjba vonult. Nála Therese valójában számíthatott volna arra, hogy hozzásegíti a hitelhez. Szégyellte magát a kalmár lelkéért, amelyet a legmélyebb gyász idején sem tud megtagadni, és olyan érzése volt, mintha nagyon csúnya dolgon érték volna tetten. Rábírta magát, hogy arra a Michael von Poschingerre gondoljon, akinek ő ismerte és szerette. Energikus volt, gyakorlatias, okos, vicces, és vele a végsőig odaadó. Olyan férfi, akire ő ezer százalékgig számíthatott. Isten valóságos ajándéka. Therese még egyszer maga előtt látta Michaelt a kisfiús arcával, visszaemlékezett a frivol megjegyzéseire, az évődésekre és ugratásokra, amelyekben kölcsönösen örömeiket lelték. Megjelent előtte a barátja rózsás, eleven arca, és a szeme mintha utoljára még egyszer rákacsintott volna. Ebben a pillanatban az elvesztése miatti fájdalmat legyőzte az öröm, hogy Therese ismerhette és a barátjának mondhatta ezt a kiváló embert.

– Oda nézz! – Ernst letette a földre Balbina táskáját, és a lindai kikötőben a karját kinyújtva a Bayerischer Hof szállodára mutatott, ahol ki-be jártak a mesteremberek. – Lehet, hogy Rath úr a szállodáiba már elkezdte beépíttetni a központi fűtést? Mit csinálunk, ha a törzsvendégeink megkérdezik, hogy nálunk is van-e?

A pályaudvar csak néhány perc sétára volt a szállodájuktól, Ernst mégis ragaszkodott hozzá, hogy elkíséri Balbinát. Mintha még egyszer nyomatékot akart volna adni a véleményének és a döntésük melletti érveinek. Marie iskolában volt, de Balbinával üdvözlétet küldte Johann-nak és Johannának, a nagynéniknek, nagybácsiknak és a müncheni nagymamájának.

Ernst azt mondta, az Balbina családja, és az ő döntése, de ez nem volt teljesen igaz. Látszatra igen, de Balbina tisztában volt vele, hogy a férje akarata ellenére döntést hoznia kockázatos lenne. Ernst azt is mondta neki, hogy nem avatkozik bele az örökségi ügyébe. Ő azonban nagyon jól tudta, hogy Draxenberger mérnök látogatása óta a központi fűtés nem megy ki a férje fejéből. Max bácsi pedig még rá is beszélt. Ernst korszerűsíteni akart, hogy az elsők között legyenek ezzel, csak azt nem tudta még, hogyan szerezzen rá pénzt. Nem gyakorolt nyomást Balbinára, de egyértelmű volt, hogy egy váratlan és hamar kifizetett örökség,

ha csak köteles rész lenne is, megnyitná előtte a lehetőséget, amiről álmodik.

– Dönts úgy, ahogy helyesnek tartod! – mondta, miután búcsúzóul megölelte Balbinát. – Ha most nem tudunk, majd befektetünk később. A Bayerischer Hof pedig a Bayerischer Hof, azzal ne törődj!

Könnyedén beszélt, mintha semmi sem múlna rajta, Balbina mégis érezte a felelőssége súlyát. Amikor annak idején Lindauba jött, Ernst úgy vette el, ahogy érkezett: nincstelenül. Nem jelenti ez azt, hogy egyenesen kötelessége őt anyagilag támogatni, ha most lenne rá lehetősége...?

A vonat már elhagyta a sziget pályaudvarát, és a Boden-tó gátján át elérte a szárazföldet. Amikor az ablakból Balbina meglátta Oberreitnau vasútállomását, rémület tört rá. A kézfejjével végigsimított a homlokán, és érezte, hogy izzadságtól nedves. A lelki szemei előtt azonnal megjelent a kép a borzalmas estéről, amikor itt tehervagonok szabadultak el és gördültek le Lindauba, pánikot váltva ki a szigetlakók és a nyaralók között. Három éve történt, és utána Balbina majdnem egy teljes évig nem szállt vonatra, de még a pályaudvart is kerülte. A szerencsétlenség emléke beleégett az agyába. Végül győzött az esze, de a kellemetlen érzés megmaradt.

Ernst azt mondta neki, döntsön úgy, ahogy helyesnek tartja. Bárcsak tudná, mit tegyen! Sejtette, hogy egyedül semmiképpen sem tudna döntést hozni. Beszél-
nie kell azokkal, akiket ugyanúgy érinti a dolog, mint őt, hogy valóban jogosult-e az örökségre, ahogyan Max bácsi állította. Azért utazik Münchenbe, hogy megtudja, mi a helyes lépés.

Miután megérkezett a müncheni főpályaudvarra, kilépett az állomás előtti térre. Egy sor konflis állt ott, mint mindig, és Balbina beszállt az egyikbe. Az ég borult volt ezen a májusi napon, München mégis sajátos ragyogást árasztott, ami a város hatalmas méretétől és a nyüzsgésétől származott, a sok új épülettől, a széles utaktól és tágas terektől, a jövő-menő villamosoktól és automobiloktól. Lindau viszont falu volt, gyalogosan is könnyűszerrel bejárható. Balbina érthetőnek találta, hogy a nagynénje itt aligha állhatott ellen a terjeszkedés iránti vágyának. Ahogyan az ő férje még vidéken is úgy hitte, hogy haladni kell a korrallal, és központi fűtést kell beszereltetni. A Diener utcai boltot ugyan kibővítették és szebbé formálták, az új áruházakkal és elegáns divatüzletekkel azonban nem igazán tudta felvenni a versenyt.

Balbina kifizette a fiákeresnek a fuvart, leszállt a fogatról, és belépett a bolt ajtaján. Felette még ugyanúgy szólt a csengő, mint régen, és azonnal körülvették

a Dallmayr sajátos illatai, amiket kávék, kenyerek, édes sütemények, pralinék és teák árasztottak, néhány lépéssel távolabbról pedig fűszeres sajtok és füstölt sonkák. Ha vak lenne, itt akkor is eligazodna még. Csak az orra után kellene mennie, az pedig talán egyenesen a pincébe vezetné Ludwighoz és a keserű narancsokhoz. Nagyon sok emlék köti ehhez a házhoz. Sok jó is van közöttük, nem csak rosszak. Egészen biztosan nem.

Egyenesen a barátnője, Rosa irodájába akart menni, az egykori munkahelyére, de nem tehette meg. Éppen csak körbefordult és magába szívta a bolt pompás illatait, amikor Paul futott feléje. Már akkor észrevehette, amikor belépett az üzletbe.

– Balbina! Miért nem szólt nekem senki, hogy eljössz? – kiáltotta, és magához intette Lottét, aki egy revővel a sajtupultnál állt. – Lotte, nézd csak, látogatónk van Lindauból!

Balbina tisztázni akarta, hogy valójában hivatalos ügyben van itt, Paul azonban gyorsan átölelte és magához szorította. Aztán Lotte is kezet fogott vele.

– Mondjuk el neki most azonnal? – kérdezte Paul.

– Akkor ő lesz az első, aki megtudja – válaszolta Lotte.

– Csak nem fogtok összeházasodni? – kérdezte Balbina.

Paul egészen csalódottnak tűnt.

– Honnan tudod?

– Nem tudtam, csak kitaláltam. Szívből gratulálok nektek.

– Köszönjük, de jövő tavaszig még sok idő van. Ugye eljössz az esküvőre?

– Ha szeretnétek, hogy itt legyek, eljövök – ígérte Balbina. – Most azonban Rosához kell mennem, aztán pedig édesanyádhoz.

– Vagy úgy. – Paulnak arcára volt írva a kérdés, hogy mi lehet az, ami miatt Balbina ideutazott Lindauból. – De utána velünk ebédelsz, igaz?

Rosa már türelmetlenül várta Balbinát, őt azonban, miután megérkezett, Therese szinte azonnal magával vitte az irodájába. Balbinának azonnal feltűnt a változás. Az egyik sarkot a nagynénje afféle kis oltárnak rendezte be. Középen Anton fényképe függött, amelyen világos nyakkendőt viselt, a szája körül és a szemében halvány mosoly volt, és nem a fényképezőgép lenséjébe nézett, hanem valamilyen szép dologra. A többi fotókon a gyerekek voltak láthatók: Elsa, Paul, Hermann és Sonia egy esküvői képen, és egészen magától értetődően, megkülönböztetés nélkül Balbina

fiatal lányként egy fekete bársonyruhában, amelyet a fényképezkedéshez Elsától kapott kölcsön. A képen egy kicsit hasonlított Antonra, és ez most először tűnt fel neki igazán. Érezte, hogy könnycsepp készül ki-
buggyanni a szeméből, és megköszöri a torkát.

– Remélem, Marie-ről is kapok fényképet – mondta Therese, és Balbina vállára tette a kezét. A komódon bekeretezett fotók álltak az unokáiról, Johannról és Johannáról. – De most már ülj le! Mi járatban vagy?

Rosa kávéhozott, aztán Balbina mesélni kezdett. A nagybátyja látogatásáról a Boden-tónál, a férje terveről a szálloda korszerősítéséről és arról, hogy ő nem tudja, hogyan döntsön. Therese a kávéját kortyolgatva figyelmesen hallgatta.

Balbina, miután mindent elmondott, megkönnyebbült. A nagynénjére nézett, aki még mindig hallgatott. Úgy tűnt, Therese kissé megöregedett, korábban sötétebb volt a haja, az orra és a szája sarka között két jól látható ránc húzódott, a sötét szeme mintha mélyebben ülne... Azonban még mindig a nagynénje ismerős, szép arca nézett vissza rá, még ha az most olyan is, mintha viaszból lenne. A vonásai megmerevedtek, a tekintetét a falra szegezte Balbina mögött.

– Te jegyeztetted be Antont az apámként? – tette fel a kérdést Balbina.

– Természetesen, ki más lett volna? – felelte Therese kissé nyersen.

– Nem kellett volna megtenned – mondta Balbina.

– De úgy volt helyes, minden más pedig hazugság. Hibát követtem el, amikor nem mondtam el neked Anton halála után az igazságot, és nem rendeztem el a dolgot. Csak akkor pótoltam, amikor te már elmentél Lindauba.

Most Balbina volt az, aki hallgatott. Therese úgy folytatta, mintha fejben már régen megfogalmazta volna, amit most előadott:

– Nagyon sértett és megszégyenült voltam Anton félrelépése miatt – folytatta. – Akkor egyszerűen nem tudtam átlépni a saját árnyékomat. – Balbina bólintott. Már régóta érezte, hogy a nagynénje megbánta a viselkedését, de jó volt ezt kimondva is hallania tőle. – Neked kellett bűnhődnöd érte, Balbina, pedig te a legkevésbé sem tehetél róla. Gyenge voltam, és igazságtalan veled. Ez egyike azoknak a dolgoknak, amiket leginkább megbántam életemben, ezt el kell hinned nekem. Az elutasításodat nagyon megszenvedtem az utóbbi években.

Balbina mondani akart valamit, és fészkelődni kezdett a székén.

– Nagyon szeretném, ha még az életemben megbocsátanál nekem – tette még hozzá Therese. – Ez nagyon sokat jelentene nekem.

– És az örökségem vagy a köteles részem? – kérdezte Balbina.

– Ha most akarod megkapni, megkapod. Nem támasztok akadályt. Akkor el kell halasztanom a bolttal kapcsolatos terveimet, de majd találunk megoldást. Amit viszont nem szabad elhalasztanunk, kedves gyermekem, az a békekötés közöttünk. Én legalábbis azt szeretném, de természetesen ebben is te döntesz.

Therese felállt, mintha nem tudna tovább megmaradni a székén. Láthatóan mázsás súlyként nehezedett rá az elmulasztott évek miatti szomorúság. A pohárszékhez ment, rátámaszkodott a karjával, és a fal felé fordulva állt. Talán nem akarta, hogy Balbina lássa, hogyan küzd az érzéseivel, és perlekedik magával, mert olyan sok mindent rosszul csinált. A vallomása szemlátomást kimerítette.

Balbina is felállt, a nagynénje mögé lépett, és kissé habozva, félszegen simogatni kezdte a hátát. Therese nagy levegőt vett, aztán az unokahúga felé fordult. Amikor összeölelkeztek – nagy sokára, de még nem túl későn –, mindkettőjük válláról mázsás súly esett le.

– Én melletted állok, Therese néni – mondta Balbina, miután összeszedte magát. – A központi fűtés

Lindauban várhat. Apám is így akarta volna. Fontos, hogy a pénz most a cégben maradjon. Így szeretném.

– Paul is hamarosan megházasodik – hozta szóba Balbina délután, amikor Therese az ajtóhoz kísérte. – A kicsi Paul! Mit szólsz ehhez, Therese néni? Most már én is igazán öregnek érzem magam.

– Te és az öregség? – Therese a fejét ingatta. – Akkor mit szóljak én? De mondjak neked valamit? Megöregedni valójában nem is rossz. Csak az a baj, hogy idővel a szeretteim meghalnak. Előbb Anton, most pedig von Poschinger úr. Mielőtt még valakit elveszítetek, aki közel áll hozzám, inkább én akarok elmenni.

Balbina ijedten nézett Theresére.

– Ne beszélj így, nénikém!

– Miért ne? Senki sem hall minket. Az Úr pedig amúgy is tudja, neki már rég elmondtam. – Balbina közbe akart szólni, de Therese megrázta a fejét. – Ő, úgy tűnik, még tartogat számomra néhány kellemes meglepetést. Az egyik az, hogy te ma eljöttél hozzám, gyermekem, és mellém álltál. Mennyei ajándék, pedig az idén már megvolt a születésnapom.

– Mit csináljunk most Max bácsival? – kérdezte Balbina.

A konflis, amellyel a pályaudvarra akart menni, már a bolt előtt várta.

– Semmit – válaszolta Therese. – Majd megtudja, hogyan döntöttél. Azt pedig még kitalálom, miként juthat a férjed kedvezően pénzhez a szállodátok korszerűsítéséhez. Ne aggódj!

– Nem aggódom, nénikém. Ma nem! – mondta Balbina már a konflisról.

Therese mosolyogva integetett neki, ő pedig visszaintett.